

Tuomion ja toivon välissä

Tuomisunnuntain saarna Tuomasmessussa Agricolan kirkossa.
Ystäväkirjeestä 1/2000

Daniel Nylund
Katso tuoreempia kirjoituksiani: [Teoblogi](#)

Maailmanlopun lyhyt historia

Maailmanloppu ei sitten tullutkaan, eikä uuden ajan utopiakaan alkanut. Mammonan valtakunta ei saanut sydänpysäytystä ja viime hetkellä hankitut joditabletit joutuvat jo ongelmajätteisiin. Taivas ei muuttunut punaiseksi ja **Johan Af Grah**n on edelleenkin Suomen ainoa ulkoavaruudesta tullut lähettäjä. Rakkaat hiukseni harvenevat samaan tahtiin kuin viime vuosituhannella. Tietokoneeni on edelleen yhtä hidas. Lapset heräävät yhä ihan liian aikaisin aamulla ja närästyslääke on taas loppunut kesken.

Koko maailma tuntui yllättyneen siitä ettei minkäänlaista yllätystä tullutkaan.

Maailmalla haastateltiin huonosti peiteltyä vahingoniloisina bunkkereistaan ryömiviä ihmisiä jotka joutuvat suureksi pettymykseksi jatkamaan elämäänsä samojen vanhojen naapureiden kanssa. Samaan aikaan **Groznyin** asukkaat kaivautuivat yhä syvemmin omiin kellareihinsa paetakseen omaa yksilöllistä ja kansallista maailmanloppuaan. **Tshetshenian** sodan uhrien laskennalla aloitetaan **Unescon** julistama *Rauhan vuoden ja Rauhan vuosikymmenen* tilastotyöt, (Vuosituhannen viimeisenä vuonna eri sodissa haavoittui ja kuoli noin 48 000 000 ihmistä.) ja luonto valittaa yhdessä nääntyvien lasten kanssa ihmiskunnan väkivaltaista piittaamattomuutta. Kaikki on edelleen yhtä hyvää, rahaa ja rumaa.

Niin sanotut “perusarvot” nousivat kuitenkin hetkeksi kunniaan. Juuri ne perusarvot, joita vähän myöhemmin käytettiin lyömäaseina presidentinvaaleissa, koituivat vuodenvaihteessa monen superbileen järjestäjän tappioksi, kun ihmiset valitsivatkin kokoontua yhteen perheidensä ja ystäviensä kanssa kauniissa Suomen maalaismaisemassa.

Mekin nautimme niiden arvojen kauneudesta omissa juhliissamme, kun vietimme vuodenvaihteen viikonloppun noin 80 ystävän kanssa. Aattona pidin lyhyen alustuksen menneisyyden ja tulevaisuuden merkityksestä tämän hetken täyteydelle, yksilöllisyyden ja yhteisöllisyyden merkityksestä mielekkään elämän kannalta ja kristillisen uskon merkityksestä kaikkien näiden osatekijöiden yhteen saattamisessa. Vuosituhannen viimeiset tunnit vietimme hartaassa hiljaisuudessa jakaen itsestämme, kuunnellen toisiamme ja kiittäen Luojaamme.

Ilotulitusten jälkeen osa porukasta istui pitkään terassille sytytetyn nuotion ympärillä. Viikonloppu sujui sekä järjestettyjen että spontaanien keskustelujen merkeissä, tanssien, saunoen ja juhlien. Kiitos kaikille ihanille ihmisille, jotka läsnäolollaan tekivät tämän juhlan mahdolliseksi (ja sen, että saimme vuosituhannen ensimmäisen lainalyhennyksen pitkästä ajasta maksettua ajallaan).

Elämä jatkuu toistaiseksi ja kutsumus on edelleenkin kohtalon haastaja.

Tuomiosunnuntain saarna

Uusi armon vuosituhat on alkanut. Viimeinen tuomio ei ole vielä tullut. Silti, ja toisaalta juuri siksi, tarjoan teille seuraavaksi tuomiopäivän saarna. Se on tuomiosunnuntain saarna, joka minut kutsuttiin pitämään edellisen vuosituhaten viimeiseen **Tuomas-messuun**, Helsingin **Agricolan** kirkkoon.

Olen vuosien varrella pitänyt varmaan tuhansia luentoja. Juuri siksi pyyntö saarnata annetusta kirkkovuoden tekstistä on minulle sekä helpotus että kauhistus. Helppoa siksi, että saarnaajan tehtävä vapauttaa vanhasta paineesta olla yleisönsä valloittava karismaattinen luennoitsija. Annettu teksti on keskeisessä roolissa ja saarnaaja on vain sen palvelija. Vaikeaa siksi, että minä en saarnaajana saa käyttä tekstiä aasinsiltana omiin lempiaiheisiini, vaan minun on alistettava itseni sille ja palvella sitä riippumatta siitä kuinka mahdottomana itse tekstin koen.

Jo parin vuoden ajan olen miettinyt että tuomiosunnuntain saarnateksti olisi varmaan vaikein mahdollinen haaste. Juuri siksi minä salaa mielessäni jopa toivoin joskus joutuvani sen myllytykseen. Pitäisi vähän varoa mitä toivoo. Kun sain saarnapyynnön, tiesin etten voi enää perääntyä.

Purettuani tekstiksi sekalaisia ajatuksiani ja eri kommentaareista keräämääni aineistoa, minulla oli koossa tekstimäärän joka kymmenkertaisesti ylitti saarnan aikarajan (12 min). Vasta silloin huomasin kuinka epätoivoisesti yritän pysyä tämän sietämättömän tekstin yläpuolella selittämällä sitä, analysoimalla sitä ja yrittämällä tehdä siitä edes jotakuinkin siedettävän.

Vasta muutamaa vuorokautta ennen tuomipäivää Jeesuksen vertaus sai minusta yliotteen ja antauduin sen puhuttelemaksi. Eikä se ollut hauskaa.

Seuraava versio on täydennetty sellaisilla lauseilla, joita kaikkein viimeiseksi karsin siitä pois saadakseni sen mahtumaan 12 minuuttiin.

Johdanto

Jeesuksen julkisen opetustyön viimeinen vertaus *vuohista ja lampaista* ja viimeisestä tuomiosta (Matt.25:31-46.), on minusta kaikkein vaikein. Ei siksi, että se olisi vaikea ymmärtää, vaan siksi, että jos eläydyn siihen kuin draamaan, se repii minut kappaleiksi.

Kutsun sinua eläytymään tähän kauhistuttavaan tekstiin kanssani.

» *Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen.*

Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ' Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.'

» *Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ' Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja*

vaatetimme sinut? Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?' Kuningas vastaa heille: ' Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.'

» Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: ' Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuiseen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen. Minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. Minä olin koditon, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alasti, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa.'

» Silloin nämäkin kysyvät: ' Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi tai janoissasi, kodittomana tai alasti, tai sairaana tai vankilassa, emmekä auttaneet sinua?' Silloin hän vastaa heille: ' Totisesti: kaiken, minkä te olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähäisimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.'

» Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.»

Ensimmäinen näytös:

Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuutuu kirkkautensa valtaistuimelle.

Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista.

Vertauksen alku voi hyvinkin innostaa ainakin kosta hautovaa altavastaajaa.

Vihdoin tulee hän, joka tietenkin on minun puolellani, ylivoimaisten enkelijoukkojensa kanssa, panemaan maailman oikeaan järjestykseen. Vihdoin maailma pannaan selkeästi juuri siihen mustavalkoiseen järjestykseen, jonka minä olen aina nähnyt. Väärin tekijät ja väärässä olijat saavat palkkansa, ja minä saan mitä minulle kuuluu. Vihdoin toteutuu lopullinen moraalinen apartheid, joka erottaa oikeat ja väärät turvallisesti eri maailmoihinsa.

Jeesus houkuttelee esille vaistonvaraisen taipumuksen jakaa ihmiset ystäviin ja vihollisiin, meihin ja heihin, lampaisiin ja vuohiin. Hän suorastaan ruokkii juuri niitä väkivaltaisia intohimoja, jotka ovat aiheuttaneet eniten kärsimystä ja kuolemaa rotujen, kansojen ja yksilöiden välisissä sodissa.

Useimmilla meistä on “pyhät” syytme sotia jotain vuohilaumaa vastaan. Ainakin löydämme hyvät ja perustellut syyt hyljeksiä joku tietty ihmisryhmä, tai ajaa joku yksityinen syntipukki unohduksen erämaahan. Kukapa meistä ei joskus olisi ajatellut: Kyllä minä sinulle vielä näytän, tai jos en minä, niin joku minua isompi tekee sen puolestani.

Toinen näytös

Juuri kun sydämeni pimeimmät voimat ovat ehtineet hyppiä tasajalkaa innosta, Jeesus kääntääkin sanansa väkivaltaan turvautuvan sydämeni ytimeen.

“Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.

Totisesti: kaiken, minkä te olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähäisimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.”

Yhdellä yksinkertaisella teesillä, hän paljastaa kaikki uhreja vaativat asenteemme ja intohimomme suurimmaksi mahdolliseksi synniksi.

Hän kääntääkin huomioni kosmisen koston toivosta nälkäisiin, janoisiin, kodittomiin, alastomiin, sairaisiin ja vangittuihin.

Suhteeni uhriin onkin viimeisen tuomion keskeinen arviointikriteeri.

Uhrin tarpeiden unohtaminen ja laiminlyöminen onkin ollut Jumalan itsensä hylkäämistä.

Jeesus toistaa tämän eri muodoissaan yhteensä kuusi kertaa.

Ei mitään teologisia kuulusteluja uskontunnustuksen oikeasta sisällöstä. Ei mitään kysymyksiä synnittömästä elämästä ja julistuksen rohkeudesta. Ei mitään hankalia ja lomaannuttavia motiivien syväpohdiskelija tai monimutkaista vastuun analyysiä. Tärkeää on vain huomaaminen, katsominen, tykö meneminen, luokseen ottaminen ja auttaminen.

Näennäisesti moraalisenkin toimintamme uhrin paljastavat kaikkein syvimmän totuuden toimintamme laadusta. Uskomustemme, asenteidemme ja käytöksemme uhrin kertovat totuuden siitä kuinka kaukana olemme Jumalan sydämen olemusta. Asenteemme ja käytöksemme uhreja kohtaan on keskeinen kriteeri sille olemmeko ymmärtäneet ja omaksuneet sen mistä Jumalan valtakunnasta todella on kysymys.

Jos uhrin asema on näin tärkeä, meidän täytyy myös kysyä löytyykö heitä mahdollisesti myös seurakunnan sisästä.

En ole mikään näkyjen näkijä. Mutta muistan kuinka erään kiivaan teologisen keskustelun aikana olin hiljaa ja suljin ahdistuneena silmäni. Näin astuvani pieneen suomalaiseen kirkkoon. Pysähdyin ja katseeni kohdistui alttarin yläpuolella olevaan ristiinnaulitun kuvaan. Tunsin surua ja hätää. Etsin vastausta – johonkin. En tiennyt mihin.

Ikään kuin vastatakseen sanattomaan kysymykseeni, ristillä riippuvan silmät avautuivat. Jeesus kehotti minua katseellaan kiinnittämään huomioni kirkon sivuseiniin. Näin molemmat seinät täynnä ristiinnaulittuja hahmoja. He eivät olleet Jeesuksia, vaan ihan tavallisia pahoiksi julistettuja seurakuntalaisia.

He eivät olleet viattomia uhreja, mutta uhreja kuitenkin, sokean hyvyyden ja pyhitetyn väkivallan uhreja, liian hyvästä seurakunnasta hylättyjä – oman ja toisten pahuuden kantajia. En ikinä unohda tuota visiota.

Kristuksen piti olla viimeinen uhri. Hän ei kuitenkaan ollut.

Yksinkertainen kiitollisuus kääntyy niin helposti keskinäiseksi vertailuksi, vertailu kateudeksi ja kateus Jumalan lasten keskinäiseksi kilpailuksi, joka tilaisuuden tulleen vaatii uusia uhreja ja syntipukkeja. Väkivallan ja pyhän liitto ei ole vielä kukaan käytännössä murtunut.

Kaikki yrityksemme itse jakaa ihmiset vuohiin ja lampaisiin lisäävät uhrien määrää. Ehkä juuri siksi molemmat osapuolet vertauksen kahdesta ryhmästä näyttävät olevan yhtä yllättyneitä osastaan.

Kukaan ei sano: *“Mitä minä sanoin, tiesinhän minä...”* Kaikki näyttävät olevan yhtä hämmästyneitä osastaan.

Jeesuksen aikalaisilla näyttää olleen eri perustein aika selkeät kuvat omasta statuksestaan Jumalan edessä. Vähän niin kuin nytkin monet tuntuvat olevan hyvin

vakuuttuneita omasta pelastus- tai kadotusvarmuudestaan ja vielä varmempia siitä ketkä kaikki muut joutuvat helvettiin.

Vertauksellaan Jeesus järkyttää ihmisen kopeaa kaikkietävyyttä antamalla matkaeväiksi terveellisen annoksen pyhää epävarmuutta.

Antakaamme tuomittujen hämmästyksen muuttua nöyremmäksi matka-asenteeksi myös omissa sydämissämme. Pehmentäkööt se mahtipontisia puheitamme pelastusvarmuudesta. Auttakoon vertaus meitä epäilemään myös epätoivoon sidottua kadotusvarmuutta. Ja ennen kaikkea, sulkekoot se suumme, kun olemme tuomitsemassa muita helvettiin.

Kolmas näytös:

Juuri kun olen ehtinyt sisäistää uhrin merkityksen, tapahtuu uusi käänne.

Alkusoiton tummat sävelet toistuvat oikein patarumpujen säestyksellä:

“Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: ‘ Menkää pois minun luotani, te kiroitut, ikuisen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen. ’

Sydämeni täyttyy kauhulla.

Astun vertaukseen sisälle ja yritän kuunnella näitä sanoja siunattujen puolelta.

Kauhuni vain lisääntyy.

Olinhan elämässäni oppinut Jeesukselta katsomaan maailmaa uhrin näkökulmasta. Hänen opetuslapsenaan autoin ja lohdutin kilpailussa jalkoihin jääneitä, menestyjien kelkasta pudonneita, loppuun palaneita, syrjäytyneitä, hylättyjä, häpäistyjä ja köyhiä.

Samalla opin rakastamaan myös itsekkyyteensä sairastuneita, jakamattomuuteensa ja antamattomuuteensa köyhtyneitä.

Olin siunannut niitäkin, joiden elämä oli niin rakkaudesta tyhjä, että he lopulta turvautuivat pimeyden voimiin saadakseen edes jotain voiman kokemusta.

Kuinka monta totuudesta hellää hetkeä olinkaan viettänyt myös koulu- ja työpaikkakiusaajien, rahamaailman kiipijöiden ja ulkonaisesti itseriittoisten ihmisen kanssa. Moni heistä tunnusti langenneensa itse kokemaansa väkivaltaan tai seuranneensa ainoaa tuntemaansa elämisen mallia. He tiesivät olevansa hengessään köyhiä vain siksi etteivät olleet oppineet koskaan antamaan mitään hyvää kenellekään. Mutta eivätpä he muistaneet mitä hyvää heillekään olisi annettu.

Entä kaikki väkivallan pelokkaat syrjästäkatsojat, jotka eivät yksinkertaisesti uskaltaneet auttaa uhria siinä pelossa, että itse joutuisivat sellaiseksi?

Moni heistä, jotka itse opin näkemään myös uhreina, ovat nyt tuolla Jumalani kiroamien joukossa.

Minä uskoin rakastavani heitä Jumalan rakkaudella, ja nyt Hän on lähettämässä heidät ikuisen tuleen.

Kuka heitä nyt rakastaa? Pitääkö minunkin nyt lakata välittämästä heistä?

Minun on vaikea tuntea itseni siunatuksi.

Vetoan Jeesukseen:

“Ennen tätä vertausta sinä kerroit meille taivaallisen Isän varauksettomasta rakkaudesta ja anteeksiannosta. Sinä hillitsit kostonhimoamme ja opetit meitä rakastamaan vihollisiamme ja siunaamaan heitä. Mitä tämä nyt on?”

Rohkenen puhutella Isä Jumalaa.

“Tiedän että moni heistä kantaa Kainin merkkiä otsassaan, koska ovat murhaajia. Mutta sinähän annoit sen merkit suojellaksesi Kainia kostonalta. Eikö se ole enää pätevä? Päätyykö ihmiskunnan historia sittenkin siihen, että kosto saa viimeisen sanan, ja vielä Korkeimman toimesta?”

Mutta kukaan ei vastaa. Eikä vertauksen loppukohtaus muutu:

“Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.”

Astun ulos vertauksesta ja katson mykkänä esiripun laskemista. Esiripun takaa olen kuulevinani nyyhkytystä sekä vasemmalta, että oikealta puolelta.

Miksi Jeesus kertoi tämän vertauksen? Ainakin minut hän saattoi rikkinäisen hämmennyksen valtaan.

Vertaus loppui siihen. Ei mitään jälkiselittelyjä. Jos olisin uskollinen yksinomaan tälle vertaukselle, minun pitäisi oikeastaan lopettaa saarnani tähän. Vaikka teksti jättäisi meidät kuinka hirvittävän pihdin puristukseen, en saisi hakea lohdutusta tai lisävalaistusta seuraavan kirkkovuoden teksteistä.

Mutta en yksinkertaisesti saata lopettaa tähän. Siksi haluan muistuttaa siitä mitä tapahtui heti tämän vertauksen kertomisen jälkeen.

Neljäs näytös

Jumalan ja ihmiskunnan yhteinen draama jatkuu. Nyt vertauksen roolit kääntyivät .

Vain muutama päivä tämän vertauksen kertomisen jälkeen tapahtuu jotain, joka on vaikea erottaa vertauksen juonesta. Taas kerran asetelmat kääntyvät pääläelleen:

Nyt tekstimme viimeinen tuomari antautui itse tuomittavaksi - Ei Jumalan tuomittavaksi, vaan ihmisten.

Vain muutaman päivän päästä Jeesus oli itse vankina ja kidutuksesta sairas, eikä kukaan tullut häntä katsomaan. Hänen oli nälkä ja jano, eikä kukaan tullut häntä juottamaan tai syöttämään. Hän oli alasti, eikä kukaan häntä vaatettanut.

Opetuslapsetkin tiesivät, että kollektiivisen väkivallan uhrin puolustaminen merkitsee itse uhriksi joutumista. Siksi he osallistuivat vähintäänkin passiivisina mahdollistajina viattoman ihmisen uhraamiseen.

Nyt kaikki, jopa hänen uskollisimmat seuraajansa, astuivat vertauksemme vuohilauman rooliin.

Jeesus antautui uskonnollisesti, juridisesti ja poliittisesti pyhitetyn lynkkauksen kohteeksi. Ihmisen Poika antoi itsensä meidän, ei kostonhimoisen Jumalan, väkivallan uhriksi.

Hän, joka puhui uhrin puolesta, varoittaen, että meidät tuomittaisiin sen perusteella miten suhtaudumme uhriin, antautuu itse ihmisen kulttuurista aikojen alusta asti riivanneiden väkivaltaisten intohimojen uhriksi. Ihmisen Poika surmattiin meidän

uskomuksillamme, meidän asenteillamme ja meidän teoillamme. Kuitenkin hän kuoli meidän puolestamme – rakkaudesta uhreihin ja uhrin tekijöihin.

Ristillä Jeesus rukoilee kaikkien niiden puolesta, jotka hän vertauksessaan tuomitsee. Hän rukoilee sekä niiden puolesta jotka passiivisuudellaan jättävät auttamatta uhria että niiden puolesta jotka aktiivisesti uhraavat viattoman:

“Isä anna heille anteeksi sillä he eivät tiedä mitä tekevät.”

Jokainen on omalla tavallaan vastuullinen. Muuten hän ei rukoilisi heille anteeksiantoa. Samalla kaikki ovat myös itseään suurempien väkivaltaisten valtojen ja voimien uhreja. Muuten hän ei sanoisi: “Sillä he eivät tiedä mitä tekevät.”

Vastasiko Isä myöntävästi tähän rukoukseen, vai tuleeko hän ikinä vastamaan?

Taivas oli poikkeuksellisen tumma ja pysyi vai.

Viides näytös

Ylösnousemuksen jälkeen Jeesus ei toimi niin kuin vertauksen Jumalan Poika.

Hänen ensimmäiset sanansa kaikille uhrin hylkääjille olivat: *“Älkää pelätkö”* ja *“Rauha olkoon kanssanne.”*

Ei vihjaustakaan kostosta tai tuomiosta.

Hän antoi kasvot sellaiselle Jumalalle, jota yksikään vertaus ei pystyisi uskottavasti paljastamaan. Vertaukset pystyvät kyllä ylittämään teoreettisten käsitteiden rajallisuuden, mutta edes niiden kautta ei ollut mahdollista vakuuttavasti ilmaista kuinka suuri Jumalan rakkaus ihmisistä kohtaan oikeasti on. Jumalan rakkaus ei sulkenut syliinsä vain uhreja, vaan myös uhrin tekijät. Ylösnousseen uhrin varaukseton rakkaus oli loppuun asti väkivallatonta rakkautta.

Vain veren kieleen uskovan ihmiskunnan tähden, Hän todisti rakkautensa verellä todeksi – ei toisen verellä, vaan Jumalan omalla.

Kuudes näytös

Vajaan kahdentuhannen vuoden ja miljoonien uhrien jälkeen. Suuri joukko ihmisiä, kaikki meistä enemmän tai vähemmän sekä vuohia että lampaita. Vuosituhannen viimeisessä tuomiosunnuntain Tuomas-messussa, valmistautumassa ehtoollisen viettoon.

Viimeinen tuomio ei ole vielääkään tullut.

Mutta Jeesuksen vertaus siitä on edelleen olemassa. Ja korviimme kantautuu vieläkin ristillä huudettu rukous

“Isä anna heille (kaikille) anteeksi.”

Näiden kahden mahdollisuuden, tuomion ja toivon, välisessä jännitteessä elämme edelleen.

Toisaalta usko siihen, että Isä vastasi Jeesuksen rukoukseen myöntävästi.

Toisaalta lohduttava tai pelottava lupaus siitä, että uhrien tekemiselle ja laiminlyömiselle tulee joskus loppu – tavalla taikka toisella.

Tässä jännitteessä, Jeesus kutsuu meidät maanpäällisen elämänsä viimeiselle aterialle.

Siihen hän kutsuu sekä vuohet että lampaat. Eli voimme tulla rikkinäisinä, pahuuden uhreina, saamaan lohdutusta ja uhrin tekijöinä, saamaan anteeksiantoa.

Seitsemäs näytös

Olkoon tämä ateria tämän draaman seitsemäs näytös

- jossa annamme Jumalan lohduttaa meitä vääryyden uhreina.
- jossa rukoilemme sovinnon mahdollisuutta niiden kanssa, jotka ovat oman käytöksemme uhreja.
- jossa vastaanotamme anteeksiantoa itsellemme uhrien tekijöinä ja laiminlyöjinä.

Kysykäämme sydämissämme, kenen luokse meidän on nyt aika mennä,

- antamaan ruokaa ja vettä,
- peittämään alastomuutta.

Kenet on aika ottaa luoksemme

tai ketä on aika vain katsoa silmiin, niin kuin Jumalan rakastamaa ihmistä katsotaan.

Loppurukous:

Daavidin Psalmi 143:2-10

Älä vaadi palvelijaasi tuomiolle, sillä sinun edessäsi ei yksikään ole syytön.

Voimani ovat lopussa, sydämeni jähmettyy.

Minä muistelen menneitä aikoja, mietin kaikkia tekojasi, ajattelen sinun kättesi töitä.

Minä kohotan käteni sinun puoleesi, sieluni janoaa sinua kuin kuivunut maa.

Vastaa minulle, Herra! Vastaa pian, kauan en enää jaksa! Älä kätke minulta kasvojasi, muutoin olen haudan partaalla.

Sinä olet minun Jumalani - opeta minua täyttämään tahtosi! Sinun hyvä henkesi johdattakoon minua tasaista tietä.

Hänen palveluksessaan: Daniel Nylund